

Mededelingen van het Verbond der Vlaamse Academics V.V.A.

15e jaargang - nr. 2
februari 1970
verschijnt maandelijks

Sekretariaat: Em. Jacquainlaan 126 - Brussel-1 - Tel. 02/18.68.20
PR 4292.38.

Samenstelling Dagelijks Bestuur:

Oud-voorzitters:	Dr. med. K. Goddeeris Prof. Dr. jur. W. Opsomer
Algemeen voorzitter:	Dr. jur. P. Beeckman
Ondervoorzitters:	Dr. med. P. J. Carpentier Dr. med. S. Dessers
Algemeen sekretaris:	Dr. med. R. de Beule
Sekretaris organisatie:	H. - Ir. P. Vereenoooghe
Algemeen penningmeester:	Lic. H. (W. E.) F. Brieven
Raadsleden:	Dr. jur. F. Anthonis Lic. (G. F.) J. Soenen Dr. med. A. van Lerberghe

DENKEND AAN HENDRIK AELVOET

In de vroege ochtend van zondag, 11 januari 1970 overleed te Leuven, in de Sint-Rafaëlskliniek, HENDRIK AELVOET.

Op woensdag 14 januari had in familiekring de begrafenis plaats. Op zaterdag 17 januari vergaderden de vrienden om heen het gezin van de afgestorvene in de St. Antoniuskerk te Heverlee.

Talrijk waren ze, die de liturgie van deze ontmoeting hebben medegemaakt en die ook diep waren ontroerd door de verfijnde zorg waarmede de nagedachtenis aan een vriend, strijder voor de zaak van zijn Volk, werd opgeroepen, toegelicht en ingeleefd.

We pogen hier — liefst in de orde waarin de teksten werden uitgesproken — een levende herinnering bij te brengen aan de hulde die de weggevallene werd gebracht.

Voor wat hij „uit jonste” voor zijn Volk deed.

★

In een gemoderniseerd tempeltje had de plechtigheid plaats.

Een klimaat waar direkt contact werd verwekt, niet door de lektuur van een of ander, ver van onze tijd verwijderd gebeuren, verwoord door een Apostel in een „epistel” — maar wel door de lezing van een uittreksel uit „De dag voor gisteren”, werk van André Demedts.

Heerlijk werd daarin ontleed het stramien waarop Hendrik Aelvoet zijn levenstaak borduurde.

„Laat mij nooit de vrienden uit mijn jeugd, de schamelen en onaanzienlijken, de misdeelden en verontrechtten vergeten. Christus heeft ervoor gewaarschuwd dat wij ze altijd zullen hebben. Als ik niet bekommerd ben om diegenen die zichzelf niet kunnen helpen, ben ik niet waard dat ik leef. In de herinnering aan zorgelijke jaren staan zij aan mijn zijde, en ik moet van hen en voor hen getuigen, of een der mensen die ik geweest ben en altijd wil blijven, komt niet aan het woord.

Met dezelfde halsstarrigheid zal ik in strijd en nood bij mijn volk blijven staan. Wat een onverschilligheid voor eigen wezenaard en taal, voor het algehele welzijn van onze volksgemeenschap spreekt er niet uit dat soort internationalisme dat de natuurlijke grondslagen loochent waarop een rechtvaardige organisatie van de mensheid moet steunen. Wat een verarming, mocht het de imperialisten door sluwheid en dwang gelukken om kleine volkeren en volksgroepen als Overmaas, de Basken, Bretoenen, Ratalanen en Vlamingen te misleiden, en te verplichten om van eigen taal, van eigen zijn, van de uitspreekbaarheid en oorspronkelijkheid van hun wezen afstand te doen. Ik zal altijd opkomen voor het bestaansrecht van mijn volk, niet alleen als etnische groep, maar ook als natie die recht heeft op een machtsorgaan om haar toekomst en welzijn te verzekeren. Laat het nu zo zijn dat het grootste deel van de bevolking daar onverschillig voor lijkt, door onze verdukkers ontzield werd, of zo uitsluitend om eigen onmiddellijk stoffelijk voordeel bekommerd is dat zij er geen aandacht voor over heeft — ik blijf erbij, dat het de taak van een bewuste minderheid is, de nalatigheid van de meerderheid goed te maken.

Oordelend over mensen, partijen en belangengroepen, zal hun houding tegenover ons volk voor mij van doorslaggevende betekenis zijn.

Geloven ontslaat mij niet van te denken.

Denken, zich verplaatsen in alle mogelijkheden, maakt bescheiden zoekers van ons allen. Toch is zoeken voor mij niet belangrijker dan vinden, de twijfel niet edeler dan de zekerheid. Ik ga naar het einde van een leven dat niet zo kort is geweest, en ik durf niet te zeggen, dat ik God op de een of andere manier gekend heb zoals ik mijn vader en moeder kende, en toch is Hij nooit weggeweest uit mijn wereld. Er zijn geen ledige ruimten, en ik ben dikwijls eenzaam maar nooit alleen geweest. Als er mensen zijn die mij ten kwade duiden dat ik 'n God geloof, op Hem vertrouwen en tracht van Hem te houden, kan en zal ik hun dat niet beletten. Zij misrekenen evenwel, als zij menen mij door hun afkeuring tot betere inzichten te brengen.

Ik zal de trouw niet breken. De wil om te geloven moge mij redden waar mijn geloof door het zuur van de ontmoediging wordt aangevreten, omdat de tijd die voor God niet bestaat, voor mij zo ontzettend lang kan duren. Wij zullen voorbijgaand al beter bevroeden, hoe ontelbaar veel eeuwen de kristenen na ons nog geduld moeten hebben, voor de dag der voltooiing en van Gods heerlijkheid is gekomen. Ik prevel voor mij uit, waar ik in de schemering onder de bomen wandel: laat mij verrijzen. Hoevelen hebben niet bekend wat ik nu herhaal, dat wij de verrijzenis, het geloof en zelfs het leven niet waardig zijn... De wonden waaruit wij bloeden mogen zich misschien niet sluiten, opdat wij door wrede zelfgenoegzaamheid de nood aan liefde en verlossing niet zouden verliezen."

Nadat het evangelie was gelezen, sprak Eerw. Pater Walter Aelvoet (van de Witte Paters van Afrika) — neef van Rik. Hij deed het zó, zonder bijzondere voorbereiding — tenzij die gesproken uit een menselijk van ouds diep contact met zijn oom.

Wat hij zei, en hij liet dat begeleiden door de muziek van een oud landsknechtlied (waar Rik gaarne het ritme van beluisterde, tussen twee werkfasen), bracht ons op de innigste wijze in voeling met de psyche van een die in de Beleids sfeer van ons Verbond wel heel erg zal worden gemist.

Na afloop van de kerkelijke liturgie werden beluisterd diegenen, die tot de praktische werksfeer van de strijder Aelvoet behoren. Doctor Jur. Paul Beeckman, algemeen Voorzitter van het Verbond der Vlaamse Academië heeft de figuur van de algemeen Secretaris opgeroepen in deze rede...

„Mevrouw AELVOET, geachte aanwezigen,

Als algemeen voorzitter van het Verbond der Vlaamse Academië neem ik dankbaar de mij geboden gelegenheid te baat, om in deze kerk, na de vrome eucharistieviering, namens al de leden van ons Verbond een woord van hulde en erkentelijkheid te spreken in nagedachtenis van ons al te vroeg overleden medelid Hendrik AELVOET.

Rik, zoals we hem kameraadschappelijk noemden, was voor al wie hem benaderen mocht een innemende persoonlijkheid, door de ernst en de oprechtheid die van hem uitstraalden; voor velen was hij een echte vriend.

Hij was een door en door goed mens; een man met principes en uit één stuk.

In hem lag een diep vastgeankerd plichtsbewustzijn ten overstaan van zijn familie, in de uitoefening van zijn leraarschap aan het Atheneum te Tienen, maar ook en niet minder ten overstaan van zijn volk.

Uit dat plichtsbewustzijn putte Rik die onverwoestbare werkkraft en strijd lust, die, spijt een wankele gezondheid, bij hem nooit versaa gden.

Rik was ten zeerste verknocht aan ons Verbond: aan zijn organisatie en werking heeft hij zijn beste krachten gewijd, en ik meen te mogen zeggen dat hij daarin het meest geschikte arbeidsveld vond om zijn Vlaamse Volk te dienen.

Elf jaar lang, van 1957 tot 1968, is hij onze onvermoeibare algemeen sekretaris geweest, en toen hij om gezondheidsredenen die taak moest opgeven, was het zijn wens lid te blijven van de Centrale Raad en het Verbond verder te mogen vertegenwoordigen naar buiten, in het Vl. Comité voor Brussel en Taalgrens, in het overlegcentrum van de Vl. Kultuurverenigingen en het 5-November-comité.

Die vertegenwoordiging had hij steeds voorbeeldig waargenomen door in de schoot van die organisaties de standpunten van ons Verbond uiteen te zetten en, wanneer het er op aankwam, met hardnekkigheid te verdedigen.

Rik hield er van op alle vergaderingen van het Dagelijks Bureau en van de Centrale Raad stipt aanwezig te zijn. Met een onfeilbare intuïtie voelde hij aan waar en wanneer ons Verbond zijn stem naar buiten moest laten horen. Menig initiatief is aan hem te danken. Graag luisterden we naar zijn woord, omdat we wisten dat hij nimmer een onderwerp aanpakte zonder vantevoren de kwestie die hij behandelde grondig te hebben onderzocht. Met de hem eigen wetenschappelijke nauwgezetheid werkte hij mee aan het opstellen van onze vertogen en moties.

Bij de laatste herziening van onze statuten was hij het die de juiste formulering indiende van een der doelstellingen van ons Verbond, waaromtrent er in de schoot van de Centrale Raad lange discussies waren gevoerd. Als man van zijn tijd wist hij de aktie van ons Verbond resoluut in Europees perspectief te plaatsen.

Geen enkel Vlaams probleem was hem vreemd, maar zijn grote bezorgdheid en belangstelling gingen toch voornamelijk naar de beveiliging van onze taalgrens en van zijn Vlaams-Brabant.

Man van wetenschap publiceerde hij in 1957 de degelijke studie over „Honderd vijftig jaar verfransing in de agglomeratie en het arrondissement Brussel”.

In juni 1965 was hij klaar gekomen met een stevig betoog over: „De Franse Universiteit te Leuven en Vlaams-Brabant” waarin hij de verfransde invloed van die universiteit aansloeg. Toen een Leuvens professor zijn beruchte toekomstvisie op „le très grand Bruxelles de l'avenir” lanceerde, was Rik AELVOET er onmiddellijk bij om de bekende „driehoek van Zuid-Brabant” met zijn taalaspecten in landkaart te brengen, en zo, de Vlamingen, de visu het dreigende gevaar van verfransing van deze streek te laten aanvoelen.

Zijn arbeid op dat terrein heeft er ongetwijfeld toe bijgedragen om de strijd voor een Nederlandse Universiteit te Leuven tot een goed eind te brengen.

Het verlies van Vlaams grondgebied bij de wettelijke vaststelling van de taalgrens is voor Rik AELVOET altijd een onverteerbare grief geweest. Daar kon zijn rechtgeaard gemoed zich niet bij neerleggen en hij gaf de hoop niet op om dit resultaat van politieke koehandel eerstdaags weer te doen rechtzetten. Hij kende de situatie op de taalgrens, uit persoonlijke waarneming, want hij had er zijn vakantiedagen voor over om op een of ander punt van die taalgrens nauwkeurige onderzoekingen in te stellen naar de bestaande werkelijkheid aldaar. Een van de vruchten van deze menigvuldige verblijven op de taalgrens heeft hij aan Vlaanderen geschonken in de vorm van kleine uiterst minutieus getekende landkaartjes die hij voorzag van aangepaste historische notities.

Het lag dan ook in de lijn van zijn interesse voor de taalgrens dat Rik een paar jaar geleden spontaan zich ten dienste stelde van de afdeling Taalgrensonderzoek van het Leuvense Instituut voor Naamkunde, waar hij als vrij medewerker zijn wetenschappelijke arbeid ten volle kon ontplooiën.

Hier moge ook gememoreerd worden als trek van zijn rechtsheden, dat hij, soms tot vervelens toe, in de bres sprong voor het behoud van het eigen karakter van onze Duitssprekende landgenoten. Er kon geen motie gepubliceerd worden over de regeling van onze nationaliteitenproblemen of Rik AELVOET drong er op aan, dat ook de Duitssprekende gebieden daarin aan bod kwamen.

Toen ik Rik voor de laatste maal ontmoet heb op een vergadering van de Centrale Raad, kort voor onze algemene vergadering te Asse, in oktober II., verontschuldigde hij zich bij mij ervoor dat hij daar niet zou op aanwezig zijn vanwege zijn wankele gezondheid. Niets liet dan echter vermoeden, dat deze man, vol plannen en vol strijd lust, ons zo spoedig zou ontvallen.

Mevrouw AELVOET, dit is voor U een zeer zwaar en onherstelbaar verlies.

Wij nemen oprecht deel in uwen rouw. Wij beseffen dat onze aanwezigheid en onze woorden maar een karige troost betekenen.

Het heengaan van Rik AELVOET is ook een verlies voor ons Verbond en voor Vlaanderen, zijn nagedachtenis zal bij ons in ere worden gehouden.

Voor de gelovigen onder ons is er geen afscheid nemen. Vol vertrouwen zeggen we tot weerziens in het hemels hiernamaals waartoe de Schepper alle mensen van goeden wil heeft voorbestemd."

De Heer Willy Kuypers — als vertegenwoordiger van de werkgroep „Nieuw Vlaanderen” — vertolkte de visie van de jongeren op de voorpostkamper Hendrik Aelvoet als volgt:

„'n Paradijsvogel vloog verloren aan de horizon: een zwarte vlek op 't goud der zon. Met gebroken vleugelslag in de ontloken jonge dag... De gloed der zon werd hoog rood, toen viel de vogel dood op de horizon.

Zeg niet van dees vogel: te trots was zijn reis, wellicht zat zijn nest bij het Paradijs.”

Op deze tijdloze stond gedenken we leven en werk van Rik Aelvoet die zichtbaar onze gemeenschap verliet in de vroege morgen van zondag de 11e in de louwmaand. 'n Gebroken vederslag in de ontloken dag... Je reis was niet te trots; je reis was nog niet beëindigd...

Mijnheer Aelvoet, wij waren met tweeën één en vonden onze levensbelijdenis in de strijd voor ons Nederlandse Volk. Het lijkt me gisteren, die dag dat we mekaar voor het eerst ontmoet hebben... nu meer dan 10 jaren geleden. In de hoge kamer aan de Fredrik Lintsstraat deelden wij Uw kommer en leed in de sterke strijd van iedere dag die de Vlaamse Beweging ons oplegt. Je waart niet populair in de omgang, je waart karig met je woorden, je stond geërgerd tegenover iedere oppervlakkigheid... Vrijheidsdrang, ongebondenheid omlijstten je gestalte. Je was nauwkeurig, pijnlijk nauwkeurig in je denken en handelen. Een detail had bij jou de hoogste waarde die het kon hebben; wat groot wil worden moet langzaam groeien uit de volmaaktheid van ieder detail.

Hoezeer je ook deze volmaaktheid hartstochtelijk bewonderde in de rijke natuur van je Brabantse land, hoezeer je ook genot vinden kon bij een mooie Breughel, bij Jeroen Bosch — weet je het nog Rik — je dadendrang richtte je hele vrije tijd naar het meest verwaarloosde onderdeel van onze beweging: de randgebieden in hun Europese dimensie. Je eigen woorden klinken ons nu nog na, die dag in Overmaas: „Deze 20 jaar lijden wij het grootste verlies aan onze randgebieden: Brussel en de taalgrens...” Hoe onvergeeflijk om Komen, Moeskroen, Edingen, de randgemeenten, Sluizen en Platdiese streek op te geven... Hij bleef geloven en de toekomst wijst nu reeds uit hoe juist hij zag. Voor de politici was hij lang niet soepel genoeg; een carrière bekoorde hem niet — daarom bleef hij in de schaduw staan... „hij was niet zo bruikbaar...” Wies Moens' woorden typeren hem best: „Snoeier te zijn in de wijngaard en werkmans bij de druivenpersen...”

Je leven is opgeschoten in ons, groep jongeren uit de werkgemeenschap Nieuw Vlaanderen, „wij hebben je wachwoord ontvangen en zetten ons leven er als een bolwerk omheen” (Wies Moens) Mevrouw, Lieve, Leentje en Jan, Johan laat het jullie een troost zijn dat de naam en daden van je man en jullie vader blijven leven. Wanneer ons Nederlandse volk in de Europese ruimte weer vrij en groot zal leven, danken wij het mede aan Rik die ons het parool gaf.

40 Jaar Vlaamse Beweging tekenden in Rik Aelvoet leed dat niet meer te helen was en is: het teloorgaan van het A.K.V.S., repressie en verdachtmaking, broodroof en ziekte... Zijn wil was ongebroken; hoeveel plannen stonden nog op uitvoering te wachten? Maar zijn lichaam volgde het grote spoor niet meer... Vanmiddag zouden wij samen naar Antwerpen geweest zijn, tijdens de paasvakantie naar Eupen... Tussen U en ons kwam de TIJD... Jij beheerst nu de tijd. Je „ontdekkingstocht doorheen ons levenshoogland” liep ten einde, verloren op de horizon. We hadden je nog zo nodig... We bergen je geest en arbeid in onze tijd. Schroomvallig werken we verder aan je plannen opdat ons volk weer tot zichzelf zou keren. Jouw naam staat nu al in de goudglans bij die andere wachters van ons erf: Dr. Langohr, Pastoor Veltmans, Abbé Cantois, Flor Grammens, Jozef Gouverneur, Heinz Schillings.

We zullen je kaarsrechte gestalte, je trage, gemeten stap niet meer merken bij onze wandelingen... Je beheerst lachen en sterke vreugde blijve ons een levendig beeld... Je zakelijke korrekte gesprekken klinken ons nog na. Je bent nu waar je ziel bevrijd is; moge vandaaruit je inspiratie ons blijven beheersen.

Mevrouw Aelvoet,

met lege handen staan we naast Uw leed; meer dan wie ook legt gij het levensmozaïek van Rik's offeren in zijn ware grootse én pijnlijke vorm. Onze woorden mogen op deze tijdloze stond U ijdel blijken; mogen dan onze daden de uitvoerders worden van het meest eigene van Uw man zijn werk: de bescherming van ons Brabant. Onze vriendschap en dankbaarheid mogen U begeleiden in deze komende eenzame tijd.”

Het Verbond der Vlaamse Academici wijdt dit nummer aan Eén die vele levensuren wijdde aan de Strijdende-Werking van ons Verbond. Een band van innige erkentelijkheid hecht ons aan Hem en de Zijnen.

3 febr. 1970.

W. O.

Uit de Gouwen

Antwerpen

10 maart 1970: Drs. Jos van Orshoven, wetenschappelijk medewerker bij de afdeling voor studie van het diergedrag, Universiteit Amsterdam: „Het leven van chimpansees, onze naaste verwanten.”

17 maart 1970: Architect L. Theo van Looij, Professor H.I.S.K. Rijksinspekteur bij het onderwijs in de architectuur en de plastische kunsten: „Problematiek in en rond het kunstonderwijs.”

Campinia Academica: dhr. Paul-Henri Spaak, Minister van State: „Le defi Americain”. Prof. A. Gerlo, Rektor van de V.U.B.: „Erasmus van Rotterdam”.

Limburg:

5 maart 1970: Prof. Dr. Marc Galle: „Het Nederlands in Brussel - indrukken over het Nederlands in Limburg”.

10 april 1970: Drs. W. A. L. Bogers, hoofd-directeur bij de staatsmijnen, Heerlen: „Mijnproblematiek, Reconversie en Toekomst voor de Chemische Bedrijven”. V.V.A. in samenwerking met V.E.V.-Limburg.

Oost-Vlaanderen:

5 maart 1970: Senator G. van den Daele: „Havenproblemen in België”.

19 maart 1970: Prof. Dr. Theo Luyckx: „Het concentratieverschijnsel in de krantenwereld”.

West-Vlaanderen:

Kortrijk: 6 maart 1970: onderwerp nog te bepalen.

Oostende: Prof. Vandeputte: „probleem van de organtransplantaties”.

Roeselare: 20 maart 1970: Dr. P. J. Carpentier, voorzitter V.V.A. - Antwerpen: „Luchthavenproblemen”.

Aanvulling leden van de Centrale Raad voor de nieuwe afdeling in Roeselare:

Lic. Françoise Staessens, Roeselare.
Notaris Luc Verhelst, Dentergem.

plaatsvervangers:

Lb. Ir. Flor Breemersch, Rumbeke.
Dr. jur. Michel Hardeman, Roeselare.

Personalia:

Inge, het derde kindje van Dr. en Mevr. Omer Steeno-Griffon, Heverlee, werd op 4 januari 1970 geboren.

In de loop van 1969 overleed vrederechter Luc van Louwe te Oostende.

WEST-VLAANDEREN:

Verslagen vergaderingen V.V.A.-Noord.

Sandor Szondi, op 26 september 1969

Het tweede werkjaar van onze nog jonge V.V.A.-afdeling werd daverend ingezet met Sandor Szondi, gemeenteraadslid te Etterbeek, die voor ons het vraagstuk Brussel onder de loupe nam. Iemand die dagelijks met dit probleem wordt geconfronteerd en die bovendien met volle overtuiging en idealistische inzet voor de zaak spreekt en strijdt, moet uiteraard zijn toehoorders meeslepen. Dit was alleszins het geval met de spreker, aan wie na zijn uiteenzetting een ware ovatie werd gebracht.

Klaar, concreet, realistisch, was het beeld dat ons van de toestand te Brussel werd opgehangen. Het is bijna ongelooflijk te noemen dat wij, op minder dan 150 km. van de hoofdstad, zo weinig afweten van wat er zich daar dagelijks afspeelt met onze taal- en cultuurgelovigen. „Zeer verrijkend” is de kwotering die deze voordracht ruimschoots verdient.

Wim de Bruyn, op 7 november 1969

Wim de Bruyn was de gast op de tweede gespreksavond van het winterseizoen, met een economisch onderwerp op het programma: „Het Amerikaanse business-sukses, kritisch bekeken”. Jonge Nederlander, in Amerika gestudeerd en opgeleid, tewerkgesteld in een Amerikaans bedrijf te Brussel, pakte hij het onderwerp echt Amerikaans aan. Helemaal niet academisch stijf, maar vlot in woord en gedachte, beperkte hij zijn eigenlijke uiteenzetting tot een paar stellingen waarop dan de discussie — de hoofdbrok van de avond — werd opgebouwd. De bedoeling van de spreker was niet zozeer een antwoord te geven op de vraag: „Hoe maak ik nu in mijn bedrijf zo spoedig en zoveel mogelijk winst, zoals de Amerikanen dat kunnen?”, maar wel: „Waar ligt het fundamentele verschil tussen de Amerikaanse en onze business-men; waar ligt het verschil in aanpak?”.

Op twee terreinen is dat goed merkbaar — aldus de spreker — in de technieken en in de persoonlijkheid, de ingesteldheid van de Amerikanen.

Een levendig debat, waarvoor de nochtans vrij jonge spreker niet terugdeinsde, betrok de aanwezigen op levendige wijze in wat „Le défi américain” de derde economische machtsblok noemt: de Amerikaanse industrie in Europa.

Armand Pien, op 27 november 1969

Eerste V.V.A.-aktiviteit te Veurne, de stadsverlichting voor die gelegenheid speciaal aangezet, de nokvolle Sint-Jansstudio, waar

laatkomers dit keer ongelijk hadden, vermits ze geen zitplaats meer vonden. Dat was de sfeer en de stemming waarin de weerman kwam uiteenzetten dat... „Een mens is op de maan geland, maar...”. Een spreekbeurt waar als enige kommentaar bij past: ... het was op zijn Piens. Rijk gedocumenteerd, vloeiend voorgedragen en doorspekt met speelse humor, was de uiteenzetting een streling voor het oor. Een wetenschappelijke uiteenzetting, licht naar voor gebracht, die evenwel een wijde waaijer opende van wat de mens al deed en nog heeft te doen op het stuk van de ruimtevaart. De film die na het lange applaus volgde, was de afronding van een zeer geslaagde avond, waarvan een medelid gevat zegde: „Met Pien als spreker wordt het altijd een sukses”.

In elk geval warm aanbevolen aan afdelings- of gouvbesturen die naar een degelijke spreker op zoek zijn.

SUKSESVOLLE START VAN DE NIEUWE AFDELING ROESELARE-IZEGEM-TIELT

Op 21 nov. 1969 hield de afdeling Roeselare-Izegem-Tielt van het V.V.A. een eerste ontmoetingsavond te Roeselare. Deze eerste ontmoeting bracht reeds een honderdtal Vlaamse Academics bijeen. Op het programma stond een spreekbeurt van Professor W. Dumon, prof. in de sociologie aan de K.U.L. en gespecialiseerd in de gezinsociologie, over enkele aspecten van het gezin en onze huidige maatschappij. Hij schetste de historie van de gezinsstructuur vanaf het begin van de 20e eeuw. Daarmee werd in het licht gesteld dat deze grondig gedetermineerd is door de veranderde maatschappijstructuur. Vanaf het begin van onze eeuw onderging de gezinsstructuur achtereenvolgens de invloed van een agrarische, een industriële en tenslotte een bureaukratische maatschappij. Parallel daarmee veranderde dus telkens de opvatting over en de rol van het gezin; ook de verhouding tussen de leden van het gezin onderging daarvan de invloed. Prof. W. Dumon wees op het competitief karakter dat het gezin gekregen heeft in onze bureaukratische maatschappij.

Na de spreekbeurt kwamen enkele interessante vragen los van het publiek en tenslotte kregen de leden nog de gelegenheid tijdens een aangename receptie met elkaar nader kennis te maken en van gedachten te wisselen.

Het bestuur van het V.V.A. herinnert er aan dat ook de echtgenoten van de academici(cae) hartelijk welkom zijn op de vergaderingen. Het bestuur doet een dringend beroep op de steeds talrijker jonge afgestudeerden om ook lid te worden en zo het onderling contact levendig te houden, de vriendschap onder alle Vlaamse academici te bestendigen.

Aanbevolen voor:

KREDIET
BELEGGINGEN
SPAAR- EN VOORZORGSSTELSEL

Private Spaarkas

Gesticht in 1917

H. Jasparlaan 113 - Brussel 6

N.V. CENTRALE HYPOTHEEK- EN VERZEKERINGSKAS

Voorzitter: E. F. BRIEVEN